

[Meta Ditzel.]

ved, at man udvider uddannelsen fra 2 til 3 år, idet der så må blive et år, da der ikke kommer nye uddannede ud på arbejdsmarkedet. Det har man forudset i ministeriet og foreslår derfor den mulighed, at man, når man starter den 3-årige uddannelse i 1970, samtidig giver tilladelse til, at elever kan gå ind på en 2-årig uddannelse, så man ikke kommer til at savne afgang et år.

Man udvider til de 3 år både af samfundsmæssige og pædagogiske hensyn, bl. a. er der jo nu tale om et stigende antal børnehaveklasse. Det vil stille store krav til personalet og gøre det nødvendigt med den bedre uddannelse. Der er tale om mange forskellige kategorier af børne- og fritidshjemspædagoger. Nu har vi børnehavepædagoger, vi skal have børnehaveklassepædagoger, og fritidshjemspædagogerne skal ikke alene tage sig af fritidshjem for børn, men også af fritidsklubber og ungdomsklubber.

Fritidsforanstaltninger af særlig social art for børn og unge kommer også ind herunder. Netop med debatten i går in mente må vi jo sige, at den har givet os endnu en grund til at erkende betydningen af, at man har et veluddannet personale, der kan beskæftige børn og unge i deres fritid, eller endnu bedre: lære børn og unge at beskæftige sig selv med ting, som kan give deres tid indhold. Det er givet, at en teoretisk lærdom ikke kan opfylde de krav, der stilles til mennesker, som i så høj grad skal tage sig af vore børn og unge. Derfor er praktisk skoling et betydeligt led i uddannelsen, og væsentligt er det også, at man lægger megen vægt på den personlige udvikling, og at man efter et års forløb skal tage stilling til, om eleverne nu er egnede til at gå ind i det arbejde, de har påbegyndt en uddannelse til. Det synes jeg er meget rigtigt, for det kan medføre, vi kan vist godt sige uoprettelig skade, hvis en uegnet bliver ansat i en af disse institutioner.

Man kan fra mange sider med rette spørge, hvorfor der måtte gå mere end 2 år, efter at betænkningen kom i 1966, inden dette lovforslag er blevet fremsat, og mig forekommer det, at udsættelsen i hvert fald delvis skyldes, at regeringen i 1965 havde nedsat uddannelseskommissionen for det sociale

område, der skulle arbejde på en koordinering af uddannelserne af personale inden for det sociale felt, idet man gerne ville se på disse uddannelser ud fra et helhedssynspunkt. F. eks. er der tale om en fælles grunduddannelse og om fælles efteruddannelsesplaner med store perspektiver, og jeg synes egentlig, at man må hilse sådanne planer med glæde. Det er et fremskridt at mærke, at der kan være tale om en sådan koordinering, også imellem forskellige ministerier. Man har undertiden før haft indtrykket af, at de i for høj grad arbejder hver for sig. Men den sociale uddannelseskommission er endnu ikke færdig med sit arbejde, og derfor er det forståeligt og i høj grad rimeligt, at man allerede nu tager fat på denne udvidelse af uddannelsen for børnehave- og fritidspædagoger.

Man kan nok sige, det er naturligt, at socialuddannelseskommissionen har ønsket at knytte bemærkninger til dette lovforslag, og andet punktum i § 2, stk. 1, bør vel nok ses på den baggrund:

„Undervisningsministeren kan efter forhandling med uddannelsesrådet, jfr. § 4, bestemme, at uddannelse erhvervet andre steder kan indgå i børnehave- og fritidspædagoguddannelserne efter nærmere regler, og at der på seminarierne kan indrettes undervisning som led i beslægtede uddannelser.“

Forslaget bygger meget på betænkningen af 1966; man kan naturligvis finde enkelte afvigelser, f. eks. kan jeg nævne, at man går bort fra at kræve vandels- og lægeattest.

Hvad optagelsesbetingelserne angår, lægger man mærke til, at man ikke kræver nogen forudgående eksamen, som tidligere talere har været inde på, men de forudsætninger, man finder fornødne. Det fremgår dog ret tydeligt af bemærkningerne til forslaget, at man regner med, at der mindst må kræves folkeskoleundervisning til og med 9. klasse eller undervisning, der svarer dertil. Desuden forpraktik, og i bemærkningerne står der: normalt $\frac{1}{2}$ år i huset. Ordet „normalt“ er måske indført netop af hensyn til de nye mandlige interesserede i denne uddannelse. Man skulle dog ellers mene, at de kunne have mindst lige så meget brug for at komme i huset som pigerne.

Noget andet er, at værdien af det halve år i et privat hjem i stedet for længere op-